

KELJFELJANCSI

Filippi 4,10-13.

Ezen a mai délelőttön képzeletben elétek áll egy ember, aki úgy beszél önmagáról, mint aki boldog, elégedett és kiegyensúlyozott. Könnyű lenne azt mondani, hogy könnyű neki, egy jobb korban élt, amikor nem volt nehéz boldognak lenni. Bezzeg élne most, a mi időnkben! Biztosan nem mondaná ezt magáról! De beszéljen ő, és mondja el milyen volt az élete: „...**többet fáradtam, többször börtönöztek be, igen sok verést szenvedtem el, sokszor forogtam halálos veszedelemben. Zsidóktól ötször kaptam egy híján negyven botütést, háromszor megvesszőztek, egyszer megköveztek, háromszor szenvedtem hajótörést, egy éjt és egy napot hányódtam a tenger hullámain. Gyakran voltam úton, veszedelemben folyókon, veszedelemben rablók között, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztaságban, veszedelemben a tengeren, veszedelemben áltestvérek között, fáradozásban és vesződésben, gyakori virrasztásban, éhezésben és szomjazásban, gyakori böjtölésben, hidegben és mezítelenségben. Ezeken kívül még ott van naponkénti zaklattásom és az összes gyülekezet gondja.**” 2Kor. 11.23b-28.

Ráadásul, amikor boldogságáról, elégedettségéről és kiegyensúlyozottságáról vall nekünk, fogásban van, élet és halál között, Krisztusba vetett hitéért, és a római császártól vár ügyében ítéletet. Mi nem vagyunk börtönben, mégis mindig van okunk arra, hogy keserűek legyünk! Ócska a telefonunk... Nincs egy jó göncünk, amit felvehetnénk... Dobott a szerelmünk... Az a nyomi tanár leosztályozta a dolgozatunkat... (Persze tudom, vannak komolyabb gondjaink is!) Ezért is elgondolkoztató, hogy Pál a gondjai súlya alatt, nem vált megtört és megkeseredett emberré, hanem úgy élt a börtönben is, mint aki ott benn is szabad és független. Mint aki minden nehézsége ellenére, egész lényében kiegyensúlyozott ember.

Pál tehát börtönben van. Mégis boldog. És nem azért, mert dilinyós volt, aki nem volt képes felfogni azt, amiben léteznie kellett! De akkor, mi a titka? Honnan ez az erő és öröm, ami szávaiból árad? Hogyan vallhat így: „...*én megtanultam, hogy körülményeim között elégedett legyek. Tudok szűkölködni és tudok bővölködni is, egészen be vagyok avatva mindenbe, jóllakásba és éhezésbe, a bővölködésbe és a nélkülözésbe egyaránt.*” Nincs kétség: vagy hazudik, vagy igazat mond! De ha nem hazudik, akkor érdemes odafigyelni arra, amiről beszél!

Mit tudunk meg szavaiból? (1) Ő nem azoktól a körülményektől tette függővé boldogságát, amiben aktuálisan benne élt. Nehéz körülményei ellenére fogalmazta meg: „...*én megtanultam, hogy körülményeim között elégedett legyek...*” Mi inkább ahhoz vagyunk szokva, hogy ahogyan változnak a körülményeink, úgy változnak velük érzéseink: hol boldogok vagyunk, hol pedig boldogtalanok. Attól függően, hogy hogy megy a sorunk, attól függően vagyunk - leszünk - elégedettek vagy elégedetlenek, kiegyensúlyozottak vagy elkeseredettek. Ha van valami, amit állandóságként fogalmazhatunk meg az az, hogy állandóan változnak az érzéseink körülményeink alakulásával. Lázadunk a sorsunk ellen, vagy unottan törődünk bele a változtathatatlanba.

De hogyan lehetséges az, hogy valakinek nem ez a természetes? Miként lehet az, hogy valaki nem érzései változását éli meg állandóságként, hanem ennek éppen az ellenkezőjét? Pál nem szedett kedély javító gyógyszereket, nem füvezett, nem alkohol befolyása alatt ittas állapotban fogalmazta meg gondolatait, nem pozitív gondolatokat megfogalmazva igyekezett bevonzani

a jót. Pálnak ezek segítségével nélkül beszélt boldog kiegyensúlyozottságáról! Mi volt a titka? Szóljon erről ő maga: „...**megtanultam... mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.**”

Pál élete azért lehetett független körülményeitől, mert Valaki mástól, Valaki hatalmasabbtól függött. Valakitől, akiről tudta, hogy élet körülményeit ez a hatalmas Valaki tartja a kezében. Ez volt mély meggyőződése. Azt tanulhatta meg viszontagságos élete során, hogy az a Valaki őt sohasem hagyja cserben! Sohasem felejt el, és felejt benne a bajaiban, hanem mindig elegendő erőt ad a bajok elhordozásához, és ezen túl, jön és segít neki, sőt szabadulást ad.

Velünk az a baj, hogy boldogok is egyedül akarunk lenni, máskor valamiben vagy valakiben keressük a boldogságunkat. Azután belátjuk - *megtanuljuk* -, hogy sem az egyik, sem a másik nem tesz bennünket boldoggá. De ennek a tanulásnak ára van: mennyi keserűség, mennyi csalódás, mennyi könny és fájdalom.

Pál önvallomásából azonban valami egészen mást tanulhatunk meg. Azt, hogy boldognak lennünk sem saját erőből kell! Mert a boldogság nem valamiben: nem pénzben és hatalomban található meg, még csak nem is egy másik ember oldalán, hanem Jézus Krisztusban lehet a miénk! Nélküle csak ideig-óráig lehetünk boldogok, de csak benne, Jézusban lehetünk körülményektől függetlenül elégedett emberré.

Végezetül még egy gondolat. Gyermekkoromban volt egy játék, amit úgy hívtak „keljeljancsi”. Egy olyan bábut képzeljete el, amit ha meglöktünk, akkor az ide-oda dülöngélt, de sohasem borult fel, hanem rövid idő múlva visszatért eredeti helyzetébe, és újra egyenesen állt. Bármekkora erővel lökted, kilengett, de egy idő után mindig visszaállt egyensúlyi helyzetébe. Ennek a játéknak az volt a titka, hogy volt a baba testében volt egy fémdarab, ami nem engedte, hogy felboruljon, és ami mindig visszakényszerítette egyensúlyi helyzetébe. Ilyen erővé lehet az életünkben Jézus Krisztus is! Bárhogyan is pofozzon bennünket az élet, kilenghetünk jobbra is, balra is, Jézusnak köszönhetően mégis mindig képesek leszünk visszanyerni egyensúlyi helyzetünket!

Igazán boldog, elégedett és kiegyensúlyozott ember akarsz lenni? Akkor engeddd, hogy a te erőforrásod is Jézus legyen!